

З метою запровадження електронного урядування в Україні восени 2017 р. ДМС запроваджено електронний документообіг СЕД «Megapolis. Документообіг», який сприяє оптимізації роботи працівників, дозволяє прискорити та поліпшити процеси обміну інформацією, ухвалення рішень тощо.

Отже, можна зробити висновок, що діджиталізація або цифрова трансформація ДМС – це трансформація всіх процесів і перехід до використання нових інноваційних інструментів, оптимізація надання державних послуг, просування і розширення можливостей самообслуговування для громадян, підвищення технологічних знань і навичок громадян, які отримують послуги, та працівників ДМС.

Список використаних джерел

1. Розпорядження Кабінету Міністрів України від 10.07.2019 р. №526-р «Про схвалення Стратегії розвитку сфери інноваційної діяльності на період до 2030 року». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/526-2019-%D1%80#Text>

2. Розпорядження Кабінету Міністрів України від 12.07.2017 р. №482-р Про схвалення Стратегії державної міграційної політики України на період до 2025 року. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/482-2017-%D1%80#Text>

Докаленко В. В., здобувачка вищої освіти ступеня доктора філософії
кафедри менеджменту, публічного управління та адміністрування
Дніпровський державний аграрно-економічний університет (м. Дніпро, Україна)

НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВЗАЄМОДІЇ ОРГАНІВ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ ТА ІНСТИТУТІВ ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА В УКРАЇНІ: ЄВРОПЕЙСЬКІЙ ВЕКТОР

На сьогоднішній день дослідники з державного управління, правових, юридичних, політичних та багатьох інших наук звертають свою увагу на вдосконалення механізмів владно-суспільної взаємодії. Для забезпечення подібних досліджень слід систематично проводити аналіз діючої нормативно-правової бази механізмів взаємодії органів публічної влади та інститутів громадянського суспільства. По-перше, вона відіграє визначальну роль у функціонуванні цих механізмів та забезпеченні їх ефективності, по-друге, має низку проблем, серед яких: слабкість нормативно-правового регулювання, наявність суперечностей між різними законодавчими актами, постійні зміни тощо.

Фундаментальною основою для формування засад розвитку громадянського суспільства та його інститутів в Україні стала прийнята у 1996 р. Конституція. Саме тут містяться основні принципи, згідно яких будуються взаємини влади з суспільством. Серед них, насамперед такі:

- головний обов'язок держави – закріплення і забезпечення прав та свобод людини;
- беззаперечним джерелом влади виступає народ, котрий може здійснювати її як напряду, так і опосередковано через органи публічної влади;
- закріплено верховенство права;
- визначено економічний, політичний та ідеологічний плюралізм у суспільстві;
- заборонено цензуру та гарантовано свободу політичної діяльності.

Окрім цього, розділ 2 присвячено саме визначенню прав та свобод громадян. Одним з основних пунктів тут можна вважати право об'єднуватись у громадські організації, політичні партії або професійні спілки, котрі перш за все мають на меті забезпечення прав та свобод, а також задоволення законних інтересів. Конституційно закріпленим є право на вільне збирання, використання та поширення інформації на власний розсуд. Цей пункт створює умови для виконання своєї діяльності як об'єднань громадян будь-якого типу, так і ЗМІ. Окремо відмічається право громадян приймати участь у державних справах, перш за все через участь у виборах як у ролі виборця, так і в ролі кандидата на виборні посади, право вільного доступу до публічної служби тощо. Невід'ємним правом громадян України також є право особистого чи письмового звернення індивідуально або колективно до органів публічної влади й публічних службовців. Якщо характеризувати українську конституцію, то вона цілком відповідає вимогам демократичності та забезпечує умови для вільного розвитку інститутів громадянського суспільства [1, с. 65].

Доволі значним можна вважати закон від 2 жовтня 1996 р. «Про звернення громадян». Цим законом регулюються питання із забезпечення конституційного права громадян у формі внесення пропозицій щодо діяльності органів публічної влади, оскарження дій їх представників та загалом забезпечення громадської участі в державних справах. Оскільки було передбачено можливість звернення як до владних органів, так і до об'єднань громадян або ЗМІ, то можна говорити про законодавче закріплення взаємодії у трикутнику влада – громадські об'єднання – громадяни. Згодом у 2015 р. до цього закону було внесено правки, згідно яких було додано можливість звернення та висловлення петиції у електронній формі, що у значній мірі спростило як процедуру подання громадянами, так і прийняття участі інститутів громадянського суспільства.

Указом Президента України «Про забезпечення умов для більш широкої участі громадськості у формуванні та реалізації державної політики» від 31 липня 2004 р. було дано поштовх для розвитку громадянського суспільства та створення у подальшому громадських рад при ЦОВВ. В Указі було відмічено необхідність систематичної підтримки діалогу з різними соціальними групами, а також співпраці зі ЗМІ для об'єктивного висвітлення інформації щодо діяльності та взаємодії влади з громадськістю. Окреме місце у процесах співробітництва було відведено органам місцевого самоврядування, котрим було рекомендовано вживати заходи для розширення громадської участі у обговореннях проектів нормативних актів та управлінських рішень. З метою проведення роз'яснювальної роботи та організації взаємодії органів влади з інститутами громадянського суспільства мали залучитись МОН України, Головдержслужба, Держкомтелерадіо та НАДУ при Президенті України. Таким чином було заплановано як підвищення професійних компетентностей державних службовців через мережу закладів освіти, так і опрацювання інформації щодо громадської думки для її врахування у подальшій владно-управлінській діяльності.

В цілому нормативну базу можна охарактеризувати як задовільну, в ній розглядаються базові принципи взаємодії органів публічної влади з громадянським суспільством та закріплено діяльність окремих його інститутів. Разом із тим, слід відмітити низку проблемних питань, котрі потребують ретельного дослідження та визначення напрямків вирішення з боку органів публічної влади.

З регламентацією діяльності ЗМІ є проблема, оскільки владі потрібно балансувати між жорстким контролем та повною лояльністю. На сьогодні в Україні є велика кількість ЗМІ, в тому числі електронних, котрі залежні від певних політичних сил, в силу чого не завжди етично висловлюються та подають інформацію упереджено. Звісно, цензура є неприпустимою, проте назріла необхідність створити умови для підвищення об'єктивності

інформації, що розповсюджуються у суспільстві. Ефективність діяльності професійних спілок лишається під великим питанням, оскільки значна кількість зайнятого населення працює у приватній сфері, часто не зовсім законно, що не дає можливість впливати на захист їх прав. Чекає на вирішення питання діяльності громадських рад при органах влади. Діюча нормативно база на сьогодні не забезпечує зацікавленість громадськості в участі у їх діяльності через складну процедуру формування та діяльності загалом. Для прикладу, діяльність Ради голів громадських рад при органах виконавчої влади при КМУ фактично призупинена протягом останнього року.

Список використаних джерел

1. Бельська Т. В. Глобальне громадянське суспільство: сутність, генеза та вплив на державну політику України : монографія. Київ : ВАДНД, 2016. 300 с.

Сдомаха А. В., здобувачка вищої освіти І курсу, група ЗМДСп-201
Науковий керівник – **Самійленко Г. М.**, к.е.н., доцент
Національний університет «Чернігівська політехніка» (м. Чернігів, Україна)

ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ

Сьогодні публічне управління нерозривно пов'язане з поняттям «державна служба». Неможливо собі уявити жоден орган публічної влади, в штаті якого не передбачені посади державної служби. Оскільки державна служба являє собою професійну діяльність з виконання завдань і функцій держави, то держава зацікавлена щоб така діяльність виконувалась висококваліфікованими, політично неупередженими професіоналами.

Реформування державної служби, як правило, в першу чергу пов'язане зі змінами в порядку доступу до державної служби, проходженням та звільненням зі служби. Питання вступу на державну службу та оплати праці державних службовців були завжди найбільш дискусійними. Відсутність чітких вимог щодо проведення конкурсу ставало приводом для сумніву в об'єктивності його результатів, а низький рівень заробітних плат та відсутність єдиних стандартів щодо їх нарахування часто приводив до зловживань та корупційних проявів.

Закон України «Про державну службу» від 10.12.2015 № 889-VIII, який набрав чинності 01.05.2016 (далі Закон), достатньо кардинально змінив підхід до проходження державної служби, особливо щодо питань оплати праці. Так, всі посади державної служби були поділені на 9 груп оплати праці, а схеми посадових окладів почали визначатись щороку Кабінетом Міністрів України під час підготовки проекту закону про Державний бюджет України на наступний рік з урахуванням юрисдикції державних органів.

З 19.09.2019 з метою встановлення розмірів посадових окладів всі державні органи поділені на 5 рівнів в залежності від їх територіальної юрисдикції. Схеми посадових окладів так само визначаються Кабінетом Міністрів України за поданням Національного агентства України з питань державної служби. Чинною редакцією Закону передбачено, що мінімальний розмір посадового окладу у державних органах, юрисдикція яких поширюється на територію одного або кількох районів, районів у містах, міст обласного значення (тобто найнижчий рівень), не може бути менше двох розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб, встановленого законом. На сьогодні ця сума становить 4540 грн., тобто